

EN
USEDVANLIG
INTERESSANT
BOK –
SPESIELT FOR
HISTORIKERE

**Knut Martens Stens-
trup "MEN DET ER EN
ANNEN HISTORIE"**

Omtale av oberst-
løytnant, cand. philol.
Anton Olstad

Boken er på en måte en videreføring av Stenstrups *Dilemma* (Grøndahl 1989). Men den er særlig interessant for historieinteresserte. Den trekker frem Quislings rolle på en objektiv og ærlig måte, annerledes enn i andre fremstillinger undertegnede har lest.

Har bare funnet to formelle feil. På s. 106 gir han Bjørnson æren for Welhavens "Protesilaos": Og fra de straalende Heroers Alder gjenlyder endnu den dybe Røst: Hvo der gaar foran i en Alvorsdyst, han seirer ei, han kæmper kun og falder.

På s. 64 glemmer han hovedgrunnen til at Altmark, tysk statsskip, ble forsinket. Sjøforsvarskommandoen på Vestlandet ville ikke la skipet passere det som kalles Bergens befestningers forbudte områder. Men admiral Diesen i Oslo ga telefonisk tillatelse til passering. Churchill, da marineminister, beordret britiske jagere, anført av Cossack, til å gå inn i Jøssingfjord (norsk territorialfarvann) og angripe Altmark for å befri fangene ombord. To norske marinefartøyer var til stede, men grep ikke inn. På denne måten ble et britisk brudd på norsk nøytralitet og norsk manglende vilje eller evne til å forsvare nøytraliteten demonstrert. Noen mente at dette ble avgjørende for tyske forberedelser til Norgesfelttoget. Etter datoene kan det kanskje stemme, for midt i februar ble von Falkenhorst beordret til Berlin. 20. februar fikk han sitt oppdrag av Hitler.

Men Jodl hadde tidligere dannet en studiegruppe. Man var redd for at russerne skulle føre krigen mot finnene frem til norsk isfri havn og at britene i så fall skulle sikre seg Narvik. Sovjets støtte til kommunistene i Finland ble gitt som hjelp fra 20. Leningrad militærdistrikt til Kuusinens revolusjonære regjering i Terajokki.

På s. 61 kommer noe som mer skyldes formuleringen enn feil. Han skriver at bortimot 10 tusen tyske soldater under ledelse av en erfaren stabssjef som Nikolaus von Falkenhorst hadde hjulpet til. Den som ledet de tyske hjelpetroppene var Graf von der Goltz. Men det er riktig at Falkenhorst var stabssjef. Det var tjenesten i Finland som ga ham

ansvaret for "Weserübung". Utenriksminister Halifax underrettet den norske sendemann Eric Colban 6. januar 1940 kl. 18.30 om at Hans Majestetets Regjering vil utvide sine marineoperasjoner inn i norsk territorialfarvann for å hindre tyskerne i å bruke det. Colban sendte samme dag telegram til Oslo. Kohts kommentar var at "Eg kan ikkje fri meg frå mistanken om at den britiske regjeringa beint fram har satt seg som mål å driva oss inn i krigen". I det britiske krigskabinetet var man interessert i tanken på at Sovjet skulle true Skandinavia. Det kunne gi Storbritannia en sjanse. Churchill, som ikke hadde noen skrupler når det gjaldt å trekke andre land med i krigen, troner i avstøpning på hedersplass i Drammensveien i Oslo. Mange mener at han ikke har gjort seg fortjent til den ære.

Den 8. april gjennomførte britene mineleggingen. Fra Stortingsdebatten 8. april blir Kohts klare ord stående: Når Vestmaktene seier at dei bryt folkeretten fordi dei vil vinna siger for den samme folkeretten, så er det lett å sjå kva for moral som her blir nytta. Vestmaktene fører krigen inn på norsk område fordi dei meiner at dei derved lettare skal vinne krigen. Det er den greie samanhengen med dette tiltaket." Når Koht tilbakeholdt den noten han fikk av de allierte 5. april til den 8. april, kan det skyldes at han var redd kravet på mobilisering.

Nygaardsvold skriver i sin bok "ikke før kl. 0500 om morgenen ble den tyske minister meldt. Da var overfallet gjennomført". Nettopp denne regjeringen hadde ødelagt vårt forsvar og lagt landet åpent for begge parter. Dessuten hadde den nektet mobilisering i tide. Generalstabsjefen hadde fra 5. april "mast" om mobilisering, iallfall av fire feltbrigader i Sør-Norge. Egentlig er det forunderlig at noen er kommet på "stille" mobilisering, kort i posten til hver enkelt. Et sted nektet postkontoret å ta imot de ufrankerte konvoluttene. Med det ville teoretisk de første avdelinger være klar 12. april. Men Koht kom til å si til NTBs intervjuer på Østbanen før det spesielle toget om morgenen 9. april skulle gå til Hamar, at mobilisering var beordret. Det ble sendt i kringkastingen noen ganger på formiddagen.

Det første møtet i Hamar sluttet kl. 13.35. Hambro åpnet neste møte kl. 18.30. I mellomtiden hadde Nygaardsvoldregjeringen innlevert sin avskjedsøknad. Det var faktisk før Quisling i NRK Oslo kl. 19.40 sa at regjeringen var trådt tilbake. Hambro avviste Nygaardsvolds avskjedsøknad.

Det var stemning for forhandlinger med tanke på en dansk løsning. Stortingsmøtet på Elverum begynte kl. 21.40, dit de fleste var kommet med et ekstratog fra Hamar. Koht, som bodde på Børstad i Hamar, kom ikke av gårde før med et vanlig tog kl. 21.00. To Hamar-menn skyset Nygaardsvold til Elverum. Han vandret alene og uten bil etterlatt i Hamar.

Ekspedisjonssjef Johannesen fikk telegram om å meddele Brauer at man ønsket forhandlinger.

Hambro foreslo en gruppe på 3 medlemmer som skulle reise til Oslo til drøftelsen med tyskerne. Hambro foreslo en generalfullmakt til regjeringen, men det ble det ikke stemt over. Vedtak ble ikke fattet. Hambro meddelte at han ville forlate landet. Den såkalte Elverumsfullmakten er et falsum. Odelstingspresident Neri Valen skrev i Varden 9.12.47 at det egentlige vedtaket på Elverum var oppnevningen av en tremannskomiteé til forhandlinger med tyskerne. Under krigen ble denne falske "fullmakten" hjemmel for provisoriske anordninger.

I Trondheim forlangte tyskerne 2.000 mann til arbeid på Værnes. Oppropet var undertegnet fylkesmann Johan Cappelen, ordfører Skjånes og Andreas Clausen. De av 2. divisjons avdelinger som ikke kapitulerte i Gausdal, kapitulerte i Åndalsnes. Sjefen for de britiske marinefartøyer der fikk ordre fra London om at en krysser måtte ta med den norske regjering. Nygaardsvold forteller at de ikke hadde noe valg. De skulle være beredt til å gå om bord kl. 23.00.

Nygaardsvold ble sint da han fikk høre at styrken som skulle ta Trondheim var trukket tilbake. "Ja slik hast hadde de med å komme unna, at de ikke rakk å underrette føreren for de norske troppene, oberst Getz. Englands interesser samlet seg om Narvik. Det har vært et rent politisk spill, intet annet". Men det var faktisk dette Quisling hadde advart mot.

Han sa at England går til aksjon mot Norge, og så kommer tyskerne. Det er de og ikke jeg som brakte tyskerne til landet vårt. Etterpå sa Nygaardsvold: "Det min avmektige forbitrelse var rettet mot var England. Hvordan hadde ikke dette land forsøkt å drive oss ut av vår nøytralitet og inn i krigen. Og når så var skjedd, maktet de ikke å hjelpe oss. Vi hadde et lite land. De hadde tatt våre skip. Og så hadde de ikke mer bruk for Norge. Og så sto vi der: forrådt, sviktet og bedratt.

Men det er vel å strekke NS litt langt når forfatteren sier at tyskerne ble stoppet på Midtskogen av kaptein Oliver Møystad og andre NS-offiserer. (Les Andreas Hauges "Kampen på Midtskogen".) Men tenk om man hadde dannet en regjering av sakyndige, nasjonalsinnede nordmenn som ubundet av partiinteresser kunne hevde en streng og sterk nøytralitet, i 1939, slik Quisling hadde uttalt og ønsket.

Men Norge var for mye preget av partimotsetningene og AP's arbeide mot Forsvaret. Blant de elleve som i 1924 fikk fra 2½ måned til 5 måneders fengsel for å ha sabotert Norges beredskap var Einar Gerhardsen, Nils Hønsvald og Oscar Torp (ble senere forsvarsminister). I den såkalte "Arbeidervernkomiteen" var Trygve Lie nestformann. Quisling hadde uttalt at de såkalte "arbeiderledere" i virkeligheten hadde drevet revolusjonær og landsforrædersk virksomhet.

BOKEN OM EU

Av Kaj Hansen

Med EUs egne dokumenter beskriver boken; hvordan kvinner, barn og unge skal manipuleres til å elske EU, om redaktører, journalister og andre mediefolks omskolering, slik at de skriver positivt om EU, og om EUs overvåkningscentre i alle medlemslandene.

Boken inneholder også en kort biografi om de to medarbeiderne i Kommisjonen, Bernhard Connolly og Paul van Buitenen, som avslørte den omfattende svindelen som igjen forårsaket Kommisjonens avgang i 1999.

Videre inneholder boken et historisk kapittel om utviklingen frem mot Europas Forenede Stater og om hvem som står bak denne utviklingen, om undertrykkelse av religionsfriheten, om ØMUens betydning for Danmark – og mye mer.

Les denne boken – den gir deg svaret!

Normalpris kr. 130,-

Du får boken for kr. 100,- hvis du sender beløpet innen 8 dager til

Forlaget KARISMA
Bygmarken 7
6000 KOLDING
Danmark
Telefon: 75 56 56 75

Gulerødder er livsfarlige

Alle I gulerodsfanatikere, der prædiker røddernes vel-signelser, er I nu også helt sikre på, at I har ret?

Hør blot hvad statistikken siger:

Næsten alle syge mennesker har på et eller andet tidspunkt spist gulerødder.

99,9 % af alle mennesker, der har været ude for et alvorligt trafikuheld, har spist gulerødder inden for de foregående 2 måneder.

94,3 % af alle ungdomsforbrydere kommer fra hjem, hvor de spiser gulerødder.

Samtlige mennesker, der er født i 1847, og som senere har spist gulerødder, er døde.

Næsten alle gulerodsspisere, der er født mellem år 1900 og 1910, har en meget rynket hud, har mistet de fleste af deres tænder og ser dårligt – hvis ikke gulerødderne allerede har gjort det af med dem. I så fald lugter de også dårligt.